

Thi saa kommer nemlig det Øjeblik, hvor man gaar fra saglig Debat over til en Debat, der tager Sigte paa Vælgerne. Da udtaler man sig paa den Maade, paa hvilken det ærede Medlem Hr. Rode har udtalt sig her i Aften, og om hvilken afdøde Vilhelm Lassen vilde have sagt, at han talte ud ad Vinduerne. Det er det, det ærede Medlem har gjort her i Aften. Det ærede Medlem har talt til Vælgerne, inden han er kommet paa en Valgtribune, for allerede nu at kunne forberede dette for ham dog maaske ikke saa tilløkkende Øjeblik.

Jeg sagde, at der var kun et eneste Synspunkt, under hvilket man kunde nærme sig det Problem, der foreligger her, nemlig i første Linie at skaffe Balance i Handelsbalancen. Jeg sagde, at den eneste naturlige Maade at nærme sig dette Problem paa var fra Toldsiden, men det vil de Herrer ikke. I denne Forbindelse kunde jeg have Lyst til at sige, at det under mig, og det vil interessere mig at se, hvor længe danske Arbejdere i handelspolitiske Spørgsmaal vil lade sig trække rundt ved Næsen af deres Førere, som nu en Gang har bidt sig fast i en Doktrin, der ingen som helst Sammenhæng har med de virkelige Forhold i Verden. Det vil interessere mig at se, hvor længe Arbejderne virkelig kan blive ved at gaa med der uden en skønne Dag at spørge sig selv: Hvorfor i Himlens Navn begynder de Herrer, der vil føre os, dog ikke der, hvor den naturlige Begyndelse ligger? De, der lever, vil faa det at se.

Korsgaard: I sin sidste Replik sagde den højtærede Statsminister, at naar han ikke havde udtalt sig om et Spørgsmaal, jeg havde stillet, saa var det, fordi han mente, at han kunde vente med at svare, indtil han fik Ordet, og dette kunde jo have været meget rigtigt, hvis det overhovedet, efter hvad der foreligger, havde været den højtærede Statsministers Hensigt at tage Ordet. I det hele synes det, som om den højtærede Socialminister — salig Ihukommelse den sidste Dagsordensdebat — skal danne Skole ved først at fremsætte en Bemærkning, som maa lede en til den Antagelse, at der senere kommer en Redegørelse, og saa undlade at fremkomme med denne Redegørelse. Det er denne Fremgangsmaade, der nu synes at danne Skole her, idet jeg ikke kan skønne rettere end, at den højtærede Statsministers Bemærkning om, at han vilde have svaret, naar han tog Ordet, passer ganske til det, der foregik den nævnte Dag, idet den højtærede Socialminister ikke tog Ordet (*Socialministeren* [Borgbjerg]:

Det var fuldkommen overflødig). Det var det mere eller mindre, Ministeren fandt det mere overflødig senere paa Dagen end tidligere paa Dagen. Paa et tidligt Tidspunkt af Dagen fandt den højtærede Socialminister det ikke overflødig. (*Socialministeren* [Borgbjerg]: Da var det heller ikke overflødig, men det blev det meget hurtigt). Ja, ja, man maa jo glæde sig over, at medens den højtærede Socialminister er tavs paa denne Plads, saa er han det ikke paa sin Siddeplads; det synes jo dog at vise, at der endnu er noget Liv i den højtærede Minister — men tilbage til den højtærede Statsminister. Jeg har Indtryk af, at han ikke agter at tage Ordet mere, og jeg maa da atter rette mit Spørgsmaal til ham, og for at undgaa overflødig Ophidselse hos andre ærede Medlemmer maa jeg henstille til disse ikke at svare, men at give den højtærede Statsminister Lov til selv at svare. Det Spørgsmaal, jeg stiller og har stillet gentagne Gange, er: Hvis Nationalbankens Ledelse ikke tiltræder dette Forslag, er det saa at betragte som bortfaldet, eller om De hellere vil: ligger saa deri, at saa vil det ikke komme til at virke, før der er opnaaet en Overenskomst? Jeg henstiller til den højtærede Statsminister ikke at svare paa noget helt andet end det, jeg spørger om. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Statsminister ved, hvad det er, jeg vil have Svar paa (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Maa jeg saa bede om Ordet). Ja, jeg er ikke færdig.

Jeg maa ogsaa øklage, at den højtærede Finansminister forholder sig saa udpræget tavs. Der er af mit Partis Ordfører rettet et Spørgsmaal til den højtærede Minister, og jeg har tilladt mig at gentage dette Spørgsmaal, men den højtærede Minister synes ikke villig til at svare. Spørgsmaalet gaar ud paa, om man fra Administrationens Side virkelig tror, at de her foreslaaede Skatter vil indgaa tilnærmelsesvis hver for sig med de Beløb, som der er angivet at de vil give.

Derefter skal jeg kun gøre et Par Bemærkninger om, hvad der i øvrigt er talt om her. Det højtærede Medlem Hr. N. Neergaard rejste det Spørgsmaal, om vi fra konservativ Side virkelig troede, at dette, at vi eventuelt fik 18 Mill. Kr. ind i indirekte Skatter, vilde betyde noget fuldkomment afgørende med Hensyn til Valutaen, saaledes at forstaa, at naar vi fik dem, var den danske Krone sikret. Til dette Spørgsmaal vil jeg svare ganske uforbeholdent: Nej, derom kan vi intet vide, men vi har den sikre Overbevisning, at det vil være den rigtige Vej til en Løs-